

Arrest

nr. 196 214 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 14 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

De verzoeker dient tegen de beslissing van 7 maart 2012 een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 184 151 van 21 maart 2017 wordt de beslissing, waarbij voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, vernietigd.

Op 14 april 2017 beslist de gemachtigde om de aanvraag van 18 januari 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 mei 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.01.2011 werd ingediend door :

*S., G. (R.R.: ...)
geboren te S. op (...)1981
nationaliteit: Nepal
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (de werkbereidheid en het zicht op werk, de gevolgde Nederlandse taallessen, de verschillende getuigenverklaringen van vrienden/kennissen en het lidmaatschap + vrijwilligerswerk bij de vereniging Tamu Samaj) en het langdurig ononderbroken verblijf, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en later in de onvankelijk verklaarde aanvraag art. 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 24.10.2005 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 20.02.2007 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 21.02.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef daarna enige tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Op 8.09.2011 diende betrokkene een aanvraag art. 9ter in, dewelke op 21.11.2011 onvankelijk werd verklaard. Op 25.11.2013 werd deze aanvraag echter ongegrond verklaard en betrokkene betekende samen met deze negatieve beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten op 18.02.2014. Sindsdien verblijft hij opnieuw illegaal in België.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan één jaar en 4 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat een procedure enige tijd in beslag neemt, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en een schending van art. 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal. Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Betrokkene verwijst in de aanvraag art. 9bis naar de bijlage; recente mediaberichtgeving Nepal. Doch dit werd niet toegevoegd aan het verzoekschrift. Bovendien betreft dit geen persoonlijk bewijsmateriaal. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit een inbreuk beging teagen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Tevens op 14 april 2017 beslist de gemachtigde om de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 13, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 mei 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/A/aam, voornaam: S., G.

date de naissance/geboortedatum 04.08.1981

lieu de naissance/geboorteplaats :S.

nationalité/nationaliteit: Nepal

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, dans les 0 jours de la notification de décision. binnen 0 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de M/et van 15 december 1980, verblijft hij in h et Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressé n'a pas donné suite aux ordres de quitter le territoire, lui notifié le 18.02.2014 et le 02.12.2015

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een, eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.02.2014 en 02.12.2015."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. De procedure is derhalve kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

"2.1. Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3 EVRM doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoeker net de schending aanvoert van de hogere verdragsrechtelijke normen, te weten de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoeker te onzeggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat exclusief is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder werpt de verzoeker een schending op van de redelijke termijn en van het gelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 18.01.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

*Redenen:
(...)*

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

De vorige beslissing, een ongegrondheidsbeslissing m.b.t. de aanvraag gedaan op 18.01.2011, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag nu onontvankelijk te verklaren, flagrant fout is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en schending van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Er is door verwerende partij in het dossier van verzoeker een onontvankelijkheidsbeslissing genomen na een eerdere vernietiging door de RvV.

Zij motiveren in hun beslissing: "De elementen van integratie (de werkbereidheid en het zich op werk, de gevolgde Nederlandse taallessen, de verschillende getuigenverklaringen van vrienden/kennissen en het lidmaatschap + vrijwilligerswerk bij de vereniging Tamu Samai) en het langdurig ononderbroken verblijf, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). "

Gezien de vorige beslissing een ongegrondheidsbeslissing betrof en deze door de RvV werd vernietigd op 21.03.2017, dient verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen en wel degelijk over de gegrondheid van de aanvraag.

In casu dienen de elementen van integratie en zijn integratie wel degelijk onderzocht te worden en kunnen deze aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. 1 J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19

b) Schending van de zorgvuldigheidsverplichting

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het dossier van verzoeker.

Zij dienen het dossier van verzoeker zorgvuldig te onderzoeken.

Indien verwerende partij dit had gedaan, zou men tot de conclusie gekomen zijn dat de gronden tot integratie en langdurig verblijf, waarvan geruime tijd legaal, wel degelijk in deze beslissing diende onderzocht te worden en dat er een beslissing diende genomen te worden over de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

c) Schending van de redelijke termijn

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijn gebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijneis is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen. Admimstratieve reciitsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p.02

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de initiële aanvraag dateert van 18.01.2011. We zijn nu juni 2017, meer dan 6 jaar na de aanvraag.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Deze beslissing werd meer dan 6 jaar na de aanvraag genomen!

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat verzoeker al meer dan 6 jaar geleden een regularisatieaanvraag heeft ingediend en al meer dan 12 jaar op het grondgebied verblijft.

Dat verwerende partij er meer dan 6 jaar heeft over gedaan om tot een beslissing te komen en deze dan nog foutief motiveert en niet duidelijk maakt waarom de beslissing niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker. Dat de duurzame verankering reeds in 2010 werd bevestigd door verwerende partij en dus tot regularisatie van verblijf zou moeten leiden, rekening houdende met alle en het geheel van elementen.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door een beslissing te nemen in 2017 over een aanvraag die dateert van 2011.

De redelijke termijn stelt dat de definitieve uitkomst van een proces niet onredelijk lang op zich mag laten wachten.

III.2. Langdurig verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Verzoeker wenst dan ook op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, ondanks het feit dat het in casu gaat over een onontvankelijkheidsbeslissing terwijl verwerende partij een gegrondheidsonderzoek diende te voeren, volkomen onaanvaardbaar is! Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie en kan niet louter stellen dat dit komt door zijn precair of illegaal verblijf.

Dat verzoeker al 12 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, waarvan ettelijke jaren legaal verblijf (asielaanvraag en een ontvankelijk verklaarde aanvraag o.b.v. art. 9ter).

Dat verwerende partij onvoldoende motiveert waarom dit geen grond zou kunnen vormen tot regularisatie.

Men stelt immers louter het volgende: "...Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en later in de ontvankelijk verklaarde aanvraag art 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 24.10.2005 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 20.02.2007 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 21.02.2007. betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijf daarna enige tijd illegaal op het Belgische grondgebied. Op 08.09.2011 diende betrokkene een aanvraag art. 9ter in, dewelke op 21.11.2011 ontvankelijk werd verklaard. Op 25.11.2013 werd deze aanvraag echter ongegrond verklaard en betrokkene betekende samen met deze negatieve beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten op 18.02.2014. sindsdien verblijft hij opnieuw illegaal in België..."

Waarom kan deze gunstmaatregel niet toegekend worden aan iemand die al 12 jaar in België verblijft, waarvan ettelijke jaren legaal en die hier ondertussen zijn leven heeft opgebouwd?! Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoeker zich opnieuw illegaal verblijft is kort door de bocht gezien hij telkens een poging ondernomen heeft om zijn verblijf in België te regulariseren! Zijn regularisatieaanvraag is wel degelijk ontvankelijk verklaard (voor de ongegrondheidsbeslissing van 2012) en indien hij het land zou verlaten hebben zou hij zijn recht op een eerlijk proces geschonden (art. 6 EVRM) geschonden hebben!

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om legaal verblijf te verkrijgen en deze procedure al 6 jaar lopende is alvorens tot een beslissing te komen. Dat deze procedure werd opgestart tijdens legaal verblijf en verzoeker zijn rechten zou geschonden hebben door niet op een beslissing te wachten. Dat deze onredelijke termijn en zijn duurzame verankering zeker gegronde redenen zijn om verblijf te verlenen, temeer daar dit niet betwist kan worden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RvV.

Verwerende partij lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissing van uw Raad naast zich neer te leggen door, nadat de vorige ongegrondheidsbeslissing vernietigd diende te worden, deze procedure nogmaals met de voeten te treden door nu, in hetzelfde dossier en mbt dezelfde aanvraag, een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker hoe verwerende partij het dossier van verzoeker flagrant weigert te onderzoeken.

Het langdurig en legaal verblijf evenals de integratie van verzoeker, zijn wel degelijk redenen om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel en diende ook in deze fase onderzocht te worden of minstens aanvaard nu dit reeds in 2010 door verwerende partij als bewezen werd aanvaard en dus in tegenspraak met wat de bestreden beslissing stelt. Zie bijlage

Het lijkt wel alsof men drogredenen tracht aan te halen om geen rekening te moeten houden met de langdurig legaal verblijf.

Verzoeker verblijft namelijk al 12 jaar (!!) in België, waarvan ettelijke jaren legaal. Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf, duurzame verankering en aangehaalde elementen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst afdoende te motiveren!

Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom de integratie en het langdurig (legaal) verblijf van verzoeker niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat men een

onontvankelijkheidsbeslissing neemt in het dossier van verzoeker i.p.v. een onderzoek verricht naar de gegrondheid van de aanvraag, is onredelijk voor verzoeker.

De Staatssecretaris motiveert dat de integratie niet kan leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan een verblijf van meer dan 12 jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

De Staatssecretaris had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie.

Het is frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij in onontvankelijke beslissingen stevast stelt dat de elementen m.b.t. integratie,... betrekking hebben op de gegrondheid en niet behandeld worden in het ontvankelijkheidsonderzoek. Hier diende men er dus wel rekening mee te houden gezien verwerende partij een beslissing diende te nemen over de gegrondheid van de aanvraag i.t.t. een ontvankelijkheidsonderzoek diende te voeren, temeer daar ze zelfs niet betwist worden, hetgeen getuigt van elk gebrek aan redelijkheid en enig onderzoek.

In casu diende men wel degelijk een gegrondheidsonderzoek te voeren en deze elementen van integratie en langdurig verblijf te onderzoeken.

Uw Raad heeft in zijn arrest d.d. 29.09.2016 nr. 175 542 gesteld dat:

"een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek: 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Met de thans bestreden beslissing beschikt de verwerende partij op de aanvraag die verzoeker op 16.04.2008 had ingediend. Zij komt tot de conclusie dat de aanvraag ontvankelijk is, doch ongegrond. De reden die er volgens de verwerende partij toe heeft geleid de elementen van integratie niet als grond voor een verblijfsmachtiging in aanmerking te nemen is het feit dat verzoeker moest weten dat zijn verblijf in het kader van zijn asielaanvragen slechts voorlopig werd toegestaan...

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen verblijfsrecht genereert in hoofde van de aanvrager.

Zij gaat er echter volledig aan voorbij dat zij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ingediend op 16.04.2008, zelf tot drie keer toe ontvankelijk heeft verklaard. In de geschetste chronologie van de omstandigheden en gelet op de antecedenten in de zaak kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld waar zij heeft geoordeeld voorbij te kunnen gaan aan de elementen van integratie om reden dat verzoeker zich zou hebben geïntegreerd in illegaal verblijf. Minstens moet worden vastgesteld dat uit de motieven niet blijkt dat zij hierover met de nodige zorgvuldigheid heeft geoordeeld. "

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. staat te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij stelt slechts rekening te houden met de integratie van de aanvrager in de gegrondheidsfase van een onderzoek en dit aan te kant schuift en een onontvankelijkheidsbeslissing neemt terwijl verwerende partij dit diende te onderzoeken en diende over te gaan tot een gegrondheidsbeslissing.

Verzoeker wenst op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere

omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden, verbleven.

De Staatssecretaris dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat dit te wijten is aan de eigen houding van verzoeker en zijn eigen keuze was.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging... Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. "

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, hij was immers gedurende ettelijke in het bezit van legaal verblijf en heeft zich uiteraard geïntegreerd in België!

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden. Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke wetsartikelen zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat zij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij voert aan dat in casu geen onderzoek naar de ontvankelijkheid kon worden uitgevoerd, nu de aanvraag eerder, op 07.03.2012 ontvankelijk (en ongegrond) werd verklaard. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die deze beslissing heeft vernietigd. De beslissing dd. 07.03.2012 wordt dan ook geacht niet meer in het rechtsverkeer aanwezig te zijn.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is het voorts geenszins zo dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zichzelf tegensprekt, door in de bestreden beslissing te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is, na die eerder ontvankelijk te hebben verklaard.

In de beslissing dd. 07.03.2012 wordt immers gemotiveerd: "Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art. 9ter d.d. 08.09.2011 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 21.11.2011. Hij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie op 21.02.2012. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, namelijk de schending van artikel 3 van het EVRM en de onmogelijkheid van een terugkeer, omwille van de problemen in het land van herkomst met de Maoïsten, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag."

Van een attest van immatriculatie was niet langer sprake bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat er geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid of van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekende partij wist, op grond van de motieven van de beslissing dd. 07.03.2012, dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard om de enkele reden dat verzoekende partij op dat ogenblik houder was van een attest van immatriculatie.

Verzoekende partij stelt nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing nalaat de aangevoerde elementen 'in zijn geheel' te beantwoorden.

Verzoekende partij concretiseert evenwel niet met welke elementen of met welk geheel geen rekening zou zijn gehouden, zodat haar kritiek niet vermag afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Wat betreft het verwijt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een redelijke termijn, wijst verweerder erop dat de wetgever geen termijn heeft voorzien waarbinnen de verwerende partij zich dient uit te spreken over een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder wijst er bovendien op dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, zelfs indien deze onredelijk is, niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan.

Zelfs indien het tijdsverloop dat verzoekende partij aanhaalt zou kunnen worden beschouwd als onredelijk lang en dit te wijten zou zijn aan een fout van de Staatssecretaris, zou de Raad zijn bevoegdheid

overschrijden door deze fout te erkennen. Het behoort evenmin tot zijn bevoegdheid om zich uit te spreken over de manier waarop het nadeel dat door deze fout werd veroorzaakt, dient te worden voorkomen of hersteld (R.v.V. nr. 183 665 van 10 maart 2017).

Verweerder kan bovendien enkel vaststellen dat eerder, op 07.03.2012, reeds een beslissing werd genomen met betrekking tot de aanvraag. Het beroep, gericht tegen deze beslissing, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas op 21.03.2017 beslecht, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris binnen amper een maand opnieuw een beslissing heeft genomen met betrekking tot de aanvraag. Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten dat hij onzorgvuldig of onvoldoende diligent zou hebben gehandeld.

Verzoekende partij voert voorts aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte weigert de integratie en het langdurig verblijf te aanvaarden als bewijs van de gegrondheid van de aanvraag.

Ter zake verwijst verweerder naar hetgeen supra reeds werd uiteengezet, waarbij werd benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk vermocht de ontvankelijkheid van de aanvraag te onderzoeken.

Terwijl verzoekende partij niet aantoont dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de ingeroepen integratie en verblijfsduur niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

Verweerder laat gelden dat de motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter

omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

Verzoekende partij stelt nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht rekening houdt met de houding die verzoekende partij zelf heeft ingenomen op verblijfsrechtelijk vlak, en dit onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder wijst ter zake op het arrest nr. 235.858 van 27 september 2016 van de Raad van State, waarin reeds werd geoordeeld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk vermag hiermee rekening te houden:

“Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de door de aanvrager aangevoerde elementen van lokale verankering bewezen zijn. Dit artikel bevat evenmin een bepaling die het bestuur verbiedt om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf. De aanvankelijk bestreden beslissing is niet gesteund op het feit dat verweerder zich in illegaal verblijf bevond, wel dat hij ervoor heeft gekozen zich in illegaal verblijf te nestelen, te dezen zelfs gedurende zeven jaar alvorens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en dat zijn integratie louter een gevolg is van zijn eigen keuze. Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, heeft het bestuur geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch zijn in dit artikel vastgelegde discretionaire bevoegdheid overschreden door met deze omstandigheid rekening te houden en te beslissen dat de gevraagde machtiging tot verblijf daarom te dezen niet kan worden toegekend. Het eerste middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.1. De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit zijn uiteenzettingen kan tevens worden afgeleid dat de verzoeker tevens de schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 184 151 van 21 maart 2017 beoogt aan te voeren. De verzoeker benadrukt immers meermaals dat de Raad de ongegrondheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag van 18 januari 2011 vernietigde en argumenteert dat de verweerder door diezelfde aanvraag thans onontvankelijk te verklaren de *ratio legis* van de procedure “en zelfs de beslissing van uw Raad” naast zich neerlegde. De verzoeker meent dat de verweerder na de vernietiging van de vorige ongegrondheidsbeslissing, een nieuwe beslissing diende te nemen omtrent de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing zijn juridische grondslag vindt in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden

die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Samen met de verweerder merkt de Raad op dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk een dubbel onderzoek inhoudt:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu blijkt en staat het buiten betwisting dat de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op 7 maart 2012 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing(en) berustte(n) op de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2011 werd ingediend door :

S., G. (R.R.: xxxxx) nationaliteit: Nepal geboren te S. op (...) 1981 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, hier duurzaam verankerd zou zijn, werkbereid is en ter staving een werkbelofte d.d. 23.11.2009 van het Schildersbedrijf CBS, een arbeidsovereenkomst d.d. 16.09.2010 opgesteld door de werkgever Hofstede de Stamper en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer voorlegt, Nederlands geleerd heeft en ter staving deelcertificaten van lessen Nederlands d.d. 14.02.2006 en 07.01.2010 en een bewijs van inschrijving d.d. 19.11.2009 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, steunbrieven voorlegt, lid is van de vereniging Tamu Samaj vzw en lid is van de openbare bibliotheek in Brugge, vormen op zich geen grond voor een verblijfsregularisatie. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004).

Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24.10.2005, die afgesloten werd op 20.02.2007 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De duur van de procedure – namelijk een jaar en ongeveer vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art. 9ter d.d. 08.09.2011 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 21.11.2011. Hij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie op 21.02.2012. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid van het verzoekschrift, namelijk de schending van artikel 3 van het EVRM en de onmogelijkheid van een terugkeer, omwille van de problemen in het land van herkomst met de Maoïsten, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Gelet op het dubbel onderzoek dat blijkt uit het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gelet op het verweer in de nota met opmerkingen waarin wordt erkend en zelfs wordt onderlijnd dat de gemachtigde zich dient uit te spreken over de vraag of de aanvraag regelmatig werd ingediend vooraleer hij de gegrondheid van de verblijfsaanvraag onderzoekt, dient dan ook te worden vastgesteld dat de akte van 7 maart 2012, waarin werd besloten dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond was, twee onderscheiden beslissingen bevatte. Met name blijkt hieruit dat de aanvraag in de eerste plaats ontvankelijk werd verklaard, maar dat de gemachtigde vervolgens oordeelde dat de door de verzoeker aangebrachte elementen onvoldoende waren om de verblijfsmachtiging toe te kennen. In de akte van 7 maart 2012 wordt overigens een uitdrukkelijke motivering geboden als waarom de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vermoed waren aanwezig te zijn.

De Raad beklemtoint dat hij bij het arrest nr. 184 151 van 21 maart 2017 niet de gehele akte van 7 maart 2012 heeft vernietigd. In het *dictum* van voormeld arrest wordt immers enkel “(d)e beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt” vernietigd. Uit niets blijkt dat ook de in diezelfde akte vervatte beslissing van 7 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, werd vernietigd.

De Raad merkt op dat het gezag van gewijsde dat aan een vernietigingsarrest verbonden is, wordt bepaald door het *dictum* van het arrest en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven. Die motieven bepalen de beoordelingsruimte waarover het bestuur nog beschikt na de vernietiging (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 20 november 2014, nr. 229.258).

In zijn vernietigingsarrest nr. 184 151 stelde de Raad concreet vast dat uit de motivering van de ongegrondheidsbeslissing blijkt dat “de verwerende partij van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen” waarna de Raad oordeelde dat dit geen afdoende draagkrachtige motivering vormt. De Raad oordeelde nog dat de verweerder “in gebreke [blijft] te verduidelijken waarom zij meent dat de niet betwiste elementen op zich geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Een loutere verwijzing naar de omstandigheid dat zij “hiertoe niet verplicht” is, is niet afdoende, te meer daar zij zelf in de bestreden beslissing poneert: “Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.” In de vernietigingsmotieven wordt aldus enkel een motiveringsgebrek vastgesteld in de mate dat de aanvraag ongegrond werd verklaard, meer bepaald in de mate dat werd geoordeeld dat de integratie van de verzoeker geen grond kon vormen voor een verblijfsmachtiging. Omtrent de beslissing om de aanvraag ontvankelijk te verklaren wordt geen enkele onwettigheid vastgesteld. Zowel uit het *dictum* van het arrest nr. 184 151 als de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven blijkt dan ook heel duidelijk dat enkel de beslissing om de verblijfsaanvraag van 18 januari 2011 ongegrond te verklaren, werd vernietigd.

Door met de thans eerste bestreden beslissing diezelfde aanvraag van 18 januari 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, miskent de verweerder dan ook het gezag van gewijsde van ’s Raads arrest nr. 184 151 van 21 maart 2017 en schendt hij artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder laat uitschijnen dat de gehele “*beslissing*” van 7 maart 2012 werd vernietigd en geacht wordt niet meer in het rechtsverkeer aanwezig te zijn, verliest hij uit het oog dat de Raad enkel de ongegrondheidsbeslissing vernietigde. De Raad benadrukt dat het vernietigingsarrest de partijen niet verder terug plaatst dan het ogenblik waarop de vastgestelde onwettigheid werd begaan. *In casu* werd enkel de onwettigheid van de beslissing om de aanvraag ongegrond te verklaren vastgesteld, zodat geenszins kan worden aangenomen dat ook het daaraan noodzakelijk voorafgaande oordeel omtrent de ontvankelijkheid van deze aanvraag moet worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn genomen.

In de mate dat de verweerder nog stelt dat de aanvraag op 7 maart 2012 ontvankelijk werd verklaard omdat de verzoeker toen in het bezit was van een attest van immatriculatie, terwijl er op de datum van de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen sprake meer was van een dergelijk attest van immatriculatie, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom de aanvraag in tegenstelling tot de eerdere ontvankelijkheidsbeslissing van 7 maart 2012 thans toch onontvankelijk wordt verklaard. Bovendien komt dit verweer er in wezen op neer dat de ontvankelijkheidsbeslissing van 7 maart 2012 door de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing van 14 april 2017 impliciet werd ingetrokken aangezien aan de voorwaarden voor de ontvankelijkheid (de buitengewone omstandigheden) niet langer is voldaan. Het gegeven dat op 7 maart 2012 werd geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden werden vermoed aanwezig te zijn omdat de verzoeker op 21 februari 2012 in het bezit was gesteld van een medisch attest van immatriculatie, terwijl de verzoeker sedert 18 februari 2014 opnieuw in onregelmatig verblijf is, neemt niet weg dat de wettigheid van de beslissing van 21 februari 2012 moet worden beoordeeld op het moment dat deze beslissing werd genomen. Aangezien de verweerder geenszins stelt dat de ontvankelijkheidsbeslissing van 7 maart 2012 op dat ogenblik onregelmatig werd genomen en ook niet kan worden ingezien welke onregelmatigheid aan deze beslissing kleefde, is het verweer dat er in wezen op neerkomt dat de eerste bestreden beslissing de impliciete intrekking zou inhouden van de ontvankelijkheidsbeslissing van 7 maart 2012 niet dienstig. De beslissing om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en om buitengewone omstandigheden aan te nemen die verantwoorden dat de aanvraag in afwijking van artikel 9 van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend, verleent de verzoeker immers op zich reeds het recht om deze aanvraag in België in te dienen in plaats van zich naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf te moeten begeven om de aanvraag in te dienen via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Een dergelijke intrekking van een regelmatige beslissing die rechten toekent, is niet mogelijk en houdt een schending in van het rechtszekerheidsbeginsel (cf. RvS 29 september 2010, nr. 207.727).

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is aangetoond. Tevens wordt de schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 184 151 van 21 maart 2017 vastgesteld.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

4.2. In een tweede middel, dat exclusief is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van art. 3 en art. 6 van het EVRM

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen:

(...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM en art. 6 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV. 1. Schending van art. 3 van het EVRM

Als verzoeker moet terugkeren, zal hij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niets meer in zijn land van herkomst, hij kan nergens terecht, zelfs niet voor tijdelijk verblijf.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Hij is al gedurende een 12-tal jaar niet meer in Nepal geweest.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen. Men levert op 14.04.2017 ook een bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

Er is geen afdoende of recent onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij ook in Nepal slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

IV.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om geen rekening te houden met de verwondingen van verzoeker en zijn lopende procedure.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken! Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p.02

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen."

4.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen" moet bevatten. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het aanvoeren van de schending van 'alle' beginselen van behoorlijk bestuur is niet een dergelijke voldoende duidelijke omschrijving. Waar de verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 6 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de tweede bestreden beslissing de voormelde artikelen en het voormelde beginsel van behoorlijk bestuur zou schenden. Uit de argumentatie ter ondersteuning van het tweede middel blijkt dat de verzoeker enkel de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM concreet toelicht. Het middel is voor het overige dan ook onontvankelijk.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoeker betoogt dat hij, indien hij moet terugkeren, in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen. Hij zou niets meer hebben in zijn land van herkomst, hij kan nergens terecht, zelfs niet voor een tijdelijk verblijf. De verzoeker merkt op dat hij in zijn aanvraag aanhaalde dat een eventuele terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, zodat de verweerder op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst diende te onderzoeken. De verzoeker meent dat hij geregulariseerd dient te worden en stelt dat de tweede bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek. Er zou geen afdoende of recent onderzoek zijn gevoerd naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoeker. Hij stelt schrik te hebben dat hij in Nepal slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of er een ernstige bedreiging zal zijn van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld door een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Verder stelt de verzoeker dat uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de verweerder onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven

van de verzoeker. Het is zou flagrant onzorgvuldig zijn om geen rekening te houden met de verwondingen van de verzoeker en zijn lopende procedure.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn uiteenzettingen geen enkel concreet element naar voor brengt dat doet blijken van een persoonlijke gegronde vrees voor foltering en voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Naast de blote bewering dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst, beperkt hij er zich toe te stellen dat er onvoldoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in zijn herkomstland en dat hij “*schrik heeft*” in Nepal het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ook zou er geen rekening zijn gehouden met “*de verwondingen van verzoeker en zijn lopende procedure*”. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet gegeven aan om deze bijzonder vage beweringen en de eerder theoretische concepten te staven en te betrekken op zijn persoonlijke situatie bij een eventuele terugkeer naar Nepal. Bovendien merkt de Raad vast dat de asielaanvraag die de verzoeker op 24 oktober 2005 indiende, op 15 februari 2007 werd afgesloten met een beslissing van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot bevestiging van weigering van verblijf. De verzoeker brengt thans geen enkel concreet element naar voor als waarom deze beslissing thans achterhaald zou zijn, terwijl uit de voorliggende gegevens ook niet blijkt dat de verzoeker sinds de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag op enig tijdstip nog een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit gegeven kan moeilijk worden geargument met de “*schrik*” die de verzoeker thans beweert te hebben.

De Raad benadrukt dat wie de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient aan te tonen dat dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat niet (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat dergelijke concrete elementen aan te brengen, zodat hij er niet in slaagt een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De Raad kan op basis van de loutere beweringen en het bijzonder vage en algemene betoog van de verzoeker evenmin vaststellen dat de verweerder is tekortgekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken.

Waar de verzoeker stelt dat hij geregulariseerd moet worden, kan de Raad niet ingaan op zijn kritiek. Het is de Raad als annulatierechter immers niet toegelaten om zijn beoordeling van de verblijfsaanvraag in de plaats te stellen van de beoordeling van de bevoegde overheid. Er kan dan ook niet worden vooruitgelopen op de beslissing die de verweerder ter zake zal nemen.

De verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft, zonder voorwerp.

De verzoeker heeft voorts geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt op dit punt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de in artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE